

Psí nebe

Světlo prosvítalo skrz škvíry mezi prkny ze kterých byla zhotovena bouda, spíš přístřešek s dírou jako vchod do kterého sem se vešel jen tak tak. Byla krásná noc a měsíc zářil na obloze jako veliká úsporná žárovka svým chladným bílým světlem. Dovolte abych se představil, jmenuji se Maty a jsem Německý ovčák, nebo vlčák chceteli. Jsem černý jako uhel a mám krémové znaky na tlapkách, obličejí a bohužel pro mě jeden okolo zadku ve tvaru srdíčka, což pro mě, jako pro psa znamená ztrátu autority a strašlivého vzezření... Jsem teď čerstvě v pubertě takže vzhled a vůně jsou pro mě velice důležité. Díky bohu mám hodnou a milou paničku která to chápe. Ráda se semnou mazlí a hraje. Dělá mi dobrá jídla a nezapomíná mi dát vodu když mám prázdnou misku. Za dobře odvedenou práci dostanu piškot, pohlazení a vřelé slovo, které pro mě moc znamená. Moje panička zná jiného člověka za kterým často chodí i semnou a ten člověk je pán jedné starší psí dámy a jedné mladší slečny. Vždycky se za nimi tak těším že chci jít na před a počkat na paničku až tam, ale ona za mnou běží a urputně drží vodítko, nevím přesně proč, ale pořád volá abych počkal, jenže já to tam mám rád. Když jsem tam šel poprvé vyšli sme schody a čekaly u zavřených dveří, po chvíli něco zarachotilo a ve dveřích se objevilo světlo hodně podobně jako v lidské krabici na jídlo ve které je pořád zima. Panička otevřela dveře a za nimi byla hodně podobná krabice, jen větší a hlavně úplně prázdná, až na pár světýlek na stěně. Panička jedno z těch světýlek zmáčkla a zavřeli se dveře a pak hned druhé uvnitř krabice které tam určitě před tím nebyly. Bylo to zvláštní ty dveře mi malém ukousli ocásek, tak sem si na něj pro jistotu sedl, abych věděl že ho pořád mám. Najednou mě něco zalechtalo v bříšku a světlo se pod dveřmi ukazovalo a zase mizelo. Netrvalo dlouho a dveře se otevřeli, za nimi druhé, které otevřela panička. Byli jsme pořád na tom samém místě, jen jedny že tři dveří na chodbě byly otevřené. Ozval se lidský hlas a panička na něj odpověděla. Vešli sme dovnitř nebylo to moc velké, ale bylo tam teplo. Hned za dveřmi stála ta starší psí dáma, byla také černá jako já, jen znaky měla světle hnědé. Když mě uviděla hned spustila a nadávala. Já se bál a tak sem se schoval za paničku. Jsem sice větší jenže když se fenka naštvě, je lepší se uklidit do bezpečí. Moje panička si tuhle psí dámu pohladila a ona jí přivítala jako by se znali už dlouho. "Matýsku pojď sem a neboj se ty ťunťo, tohle je Jassinka, je už stará, špatně vidí a slyší, buď na ní hodný ano?" řekla panička. A já si pomyslel že kdybych nic neviděl a neslyšel taky bych nadával na všechno kolem. Jen co to panička dořekla a já se odhodlal k tomu abych se s Jasskou seznámil odstrčila jí jiná fenka, která na přivítanou na mojí paničku hned skočila a obdarovala jí jemným olíznutím tváře. Byla krásně štíhlá a zbarvená do hnědošeda. Panička se s oběma přivítala, zula si boty z tlapek a šla dál. Jasska na mě výhrůžně koukala a vrčela, ta druhá fenka ke mě přišla blíž. Seznámili sme se a ona mi taky dala pusku jako paničce. "Kušinky pojď sem" ozvalo se a ta mladší fenka odběhla dovnitř. Řekl sem si že půjdu taky, přišel sem si nejdříve pro pohlazení k paničce abych zjistil k jakému člověku jsme přišli. Ten cizí člověk mne hned volal jménem a hezky mě pohladil a dal mi pusku na ucho. Moc mě to potešilo tak sem mu to oplatil i s výskokem. Znovu mě pohladil a pozval mě k sobě do pelíšku, byl tak měkký a dobře se na něm leželo, ten cizí člověk mě hladil a drbal, mmm úžasná chvíle. Ovšem jen do té doby než si toho všimli Jassie a Kušna. Hlídnají si svého pána velmi dobře a jak sem po chvíli zjistil i mojí paničku. Ani jedna z nich mě k ní nechtěla pustit. Urazil sem se a na truc lehl vedle lidského pelíšku. Za chvíli mě pohladil ten cizí člověk a přišel za mnou dolů. Chvilí sme koukali jeden na druhého a pak udělal něco co jsem nikdy před tím u člověka neviděl... Chtěl si semnou hrát jako pes, dokonce i chodil po čtyřech jako já. Daly sme si spolu hru kdo bude lepší alfa samec ale on vyhrál, a stejně mě pochválil. Moje panička se mezitím mazlila s holkama a my se oddávali ryze chlapským věcem jako rvačky o plyšáky nebo balónky a mazlení vedle paničky a kušny. Jasska vždy stála nebo ležela spíš u dveří, jedním okem a uchem sledovala svého pána a druhým okem a uchem mě. Nejspíš deformace povolání, dřív totiž hlídala a bránila a to jí zůstalo do teď. I když už špatně chodí, skoro nevidí a neslyší tak stále plní svoje povinnosti. Myslím..... Vlastně vím určitě že by za svého pána dala život a zdá se že Kušna jakbysmet. I já svoji paničku mám rád nadevšechno na světě a snažím se jí to dávat náležitě najevo mazlením, polibky a hlavně svojí přítomností. Já vím že občas to vypadá že jsou pro mě důležitější hračky, nebo jídlo, věřte mi že to tak není. Ale to jsem odbočil, vraťme se zpět k příběhu. Jak už sem řekl, s oběma fenkami sem se seznámil asi před rokem a teď sme s paničkou a jejich páníčkem jedna velká smečka. Často chodíme s paničkou za Jassinkou a Kušinkou, hrajeme si tam a mazlíme. Ten pán dvou fenek má doma ještě několik zvířátek, pár jich má ve skleněné krabici a jedno v kleci vysoko na dřevěné krabici. To zvířátko z klece občas vyleze ven a začne příšerně ječet jako by ho honilo jiné zvíře, ačkoli k tomu nemá žádný zjevný důvod. Jednou to zvířátko roztáhlo přední tlapy a skočilo z klece dolů. A představte si, ono to nemělo tlapy, tedy mělo jen malé zadní a ty přední vypadali docela jinak než moje nebo tlapy lidí. Umělo se to na nich vznášet a létat. Už sem pár takových zvířátek viděl venku ale ještě nikdy uvnitř lidské boudy. Jednoho dne kdy to zvířátko bylo hodně nízko, ani nevím proč, napadlo mě, že ho zkusím ulovit a pak sníst. Kušinka ani Jasska si ho nevšimli. Hmm..... Třeba není k jídlu, ale možná si s tím půjde hrát. Chvilku sem to létající zvířátko pozoroval a v nestřeženém

okamžiku..... Mě okřikla panička "Maty fuj,to nesmíš!" trochu sem se vylekal a nevěděl co sem udělal špatně.Očekával jsem potrestání,ale panička mě jen pohládila,otočil sem se k ní a nahodil provinilý výraz. Znovu mě pohládila a řekla: "to nemůžeš ty troubíku,to je hodný ptáček." a dala mi piškotek,nejspíš za to že sem nedokončil plán. Kušna mi pak řekla že jakkoli jsou zvířátka uvnitř lidské boudy jiná,nebo zvláštní, jsou také členy smečky. "Náš pán má ta zvířátka rád stejně jako nás patří sem stejně jako já nebo ty.... Jen jsou příliš malý a křehcí,proto si s nimi nemůžeme hrát jako spolu nebo s lidmi." pronesla Jassie se zcela vážným výrazem ve tváři. Bylo na ní vidět že sama si to zkusila a nejspíš svůj plán dotáhla do konce. V té průhledné krabici bylo jiné zvířátko,několik zvířátek. Pokaždé když jsem okolo prošel,cítil sem zvláštní vůni která mi něco připomínala,ale nevěděl sem co jen to může být. Obcházením a malinko simulovaným kňučením sem se dožadoval seznámení s těmi tvory uvnitř krabice. Netrvalo příliš dlouho a paničky člověk, pro všechny vůdce smečky vstal a přišel ke mě. "Ty bys chtěl vidět myšky Maty?" zeptal se mě. Já celý nedočkavý jsem na něj skočil přednímy tlapkami a pobídl ho patřičným olíznutím. „To je jasné že chci vidět myšky, ale nejdřív mi ukaž co se schovává v té krabici.” Pomalu se blížil okamžik pravdy, člověk něco držel v tlapce a já s nastraženými smysly seděl a čekal. Z pootevřené lidské tlapy se na mě cosi dívalo a mě se v hlavě rozblíkal varovné světylko hlásící nebezpečí.Nečekal sem ani vteřinu a chňapnul sem po tom. Člověk uhnul tlapkou a já měl pocit že je opět něco špatně. Pán skontroloval zvířátko ve své tlapce a hrozil mi prstem. "No Mates? Si mi ho malém zblajznul,to nemůžeš." "Ne, on za to nemůže. Když byl ještě malý, kousla ho myš do čenichu a on je od té doby nemá rád." řekla panička. "No dobře,ale pro příště víš že nesmíš." řekl pán a pohládil mě na omluvu. A já věděl že mě ten člověk má opravdu rád. Jednou jsme jako vždycky šli za holkama a za paničky člověkem. Byla neobvykle tichá a po cestě si nechtěla hrát. Nevěděl sem proč, tak sem se jí snažil všemožně rozveselit.jenže marně. Když sem jí olízl, aby věděla že jí mám rád, všiml sem si že jí po tváři teče slaná voda a já pochopil že je to vážné.... Pomalu sme pokračovali po cestě a čím blíž jsme byli k domovu Kušny a Jassky, tím byla panička smutnější a ztrápenější. Pořád sem nevěděl proč se to děje,vždycky se těšila a byla šťastná,ten den ale ne... Vystoupali jsme po schodech a ta svítící krabice nás odvezla ke dveřím, které už sem tak dobře znal. Dneska ale nebyly otevřené jako vždycky,byly zavřené a za nimi bylo ticho. Panička tlapkou zaškrábala na dveře a já jí napodobil protože už sem se opravdu nemohl dočkat až si zase budeme všichni společně hrát. Po chvilce se dveře otevřeli a já vběhl dovnitř jako vítr s očekáváním divokých her s paničky člověkem a psíma holkama. Jenže... Kušinka ležela na svém místě pod lavicí a na pozdrav jen zvedla hlavu kterou hned zase položila na své tlapy. Trochu mě to zarazilo, tak sem se běžel za paničky člověkem přivítat a pomazlit. Moje panička svého člověka držela pevně ve svých tlapkách a něco mu šeptala do ucha. Oboum tekla z očí voda v malých kapičkách které jim stékali po tvářích jako voda z okapu. Trochu sem kňournul aby si mě všimli že tu taky jsem a rád bych se taky přivítal. Paničky člověk se na mě smutně podíval a pohládil mě po hlavě. Oba pak odešli a posadili se do lidského pelíšku, znovu se chytili tlapkami, opřeli si o sebe hlavy a mlčeli. Chvilí jsem pobíhal po lidské boudě, napil sem se a pak... Pak mi to došlo... Něco je tu jinak,něco... Někdo tu chybí. Podíval jsem se na Kušinku, která pořád ležela bez hnutí na svém místě. "Kde... Kde je Jassinka?" Ta znovu pozvedla hlavu,smutně se na mě podívala a řekla: "Odešla dnes ráno." Chvilí jsem seděl a koukal střídavě na paničku s jejím člověkem a na Kušinku. Pak jsem se odhodlal zeptat: " proč odešla a kam? Vždyť svého pána milovala a on jí přece taky. Proč by odtud utíkala? Musela přeci vědět že váš pán bude smutný a zlomí mu to srdce. Nebo ne?" ... Kušna na mě chvilí koukala,viděl sem na ní, že přemýšlí co mi odpovědět... "Víš Maty... Ona Jassinka neutekla... Odešla do psího nebe." "Kam šla? Do nebe?" opakoval sem po ní nedůvěřjvě. " Ale proč by to dělala?" „Musela už jít, byla už hodně stará a její srdíčko přestalo tlouct protože bylo příliš unavené. Umřela Matýsku... Proto je můj pán a tvoje panička smutná. Už jí nemůžeme najít, už se nikdy nevrátí." Řekla Kušinka se skleněnýma očima plnýma vody. Zůstal sem jako opařený a i na mě padl smutek s veškerou svou tíhou. Začal sem běhat po lidské boudě v naději že se Jassinka jen schovala a čeká až jí najdeme. Že po mě chňapne hned jak jí najdu a znovu se budeme škádlit jako dřív...jako vždycky. Měl jsem napnuté všechny smysli a oběhl všechna podezřelá místa. Pořád jsem měl pocit že ji slyším a cítím,ale nebyla tam. " Hledá Jassku" řekla panička. Její člověk ke mě natáhl tlapky,přišel sem k němu blíž a on si mě k sobě přitiskl a hladil mě. Každé pohlazení bylo plné lásky a zároveň hlubokého smutku. Seděl sem bez hnutí i přez zvlhlí kožíšek od vody z jeho očí. Seděl sem a poslouchal co mi paničky člověk šeptá do ouška. Jeho hlas byl tichý a roztřesený, plný trápení... " Matýsku,Jassinka už tu není,odešla do nebe,nemusíš jí hledat... Není tu." dal mi pusu na hlavu a já mu olízl ruce na důkaz věrnosti,aby věděl že tu jsem pro něj a pro paničku... Odešel jsem si lehnout ke Kušince a paničky člověka nechal jeho smutku. "Kuší co je to, to psí nebe? A proč tam Jasska musela?" Kušna se oklepala,podívala se na svého pána a pohodlně se opřela o stranu lavice. „ Předstev si místo s nekonečnými loukami,kde nejsou ploty vodítka ani obojky. Pejsek který byl nemocný je zdravý, kterého něco bolelo, tam bolest pomine. Každý den dobré jídlo a čistá voda. Pro každého pejska je připravený měkký,teplý pelíšek.

Můžou si tam hrát od úsvitu do soumraku se spoustou hraček, je tam stále teplo a bílé říční břehy ke kterým se chdí koupat v horkých dnech. Ale přece to není to, co každý z nás chce a potřebuje nejvíc, pohlázení a vřelé slovo jeho pána. Na jedné z těch luk je duha která vede do jiného nebe. Ti pejsci tam k duze chdí a čekají..." „Na co čekají" zeptal sem se a vděl jak Kuřinka zasněně hledí na svého pána. „Čekají na shledání se svým člověkem až uslyší své jméno, v tu chvíli se jejich tlapky rozběhnou přez duhu a s radostným vrtěním svým ocáskem se znovu vrátí ke svému nejlepšímu příteli který ho pohladí a přivítá, pak spolu přejdou duhu na místo kde mohou být spolu už na věky. Jassinka už určitě běhá a hraje si se svými novými kamarády. Musí ještě dlouho čekat na našeho pána, ale ví i já to vím, že jednou se spolu sejdou uprostřed duhy a vítání a radost nebudou brát konce... Už nikdy páníček nebude sám už žádná zlomená srdce... Slyšel jsem jak mi divoce bije moje srdíčko a při představě že jednou tu budu muset nechat svou paničku samotnou, ovečku mezi vlky... Kdo ji před nimi ochrání... Jsem sesmutněl, položil sem hlavu na zem a představoval si, jak asi to psí nebe podle kuřinky vyprávění může vypadat a jaké to tam je. Kuřina odpočívala hned vedle mě. Myslel sem hodně na Jassinku a vzpomínal na naše společné hry a procházky. Za nedlouho mě přemohla únava a já usnul... Najednou se kousek odemě objevily schody, které stoupali k neby skrz střechu lidské boudy. Překonal jsem svůj strach a vydal se po nich vzhůru. Šel jsem dlouho a z té výšky sem pozoroval lidské boudy které se stále zmenšovali. Prošel sem vysoko přez mraky až na jejich konec. Sešel jsem ze schodů na trávu, krásnou co příjemně lechtala na polštářcích mých tlapek. Předemnou byla řada jiných pejsků, kteří sem dorazili už dřív. Řada začínala u malé boudy, ve které seděl malý kokr a než každého psa pustil za branku dal mu nějaký papír a něco se ho zeptal. Nastražil jsem uši abych dobře slyšel co říká. „Á další na řadě je Bryt, přejelo tě auto... Tady jednu tlapku a můžeš jít dál. Další je Ben, utracen za pokousání svého pána, tvůj pán ti odpustil... Tady mi dej jednu tlapku a můžeš jít dál. Další tu mám paterčata kříženců." Pozorně jsem se podíval kde jsou, ale přikutálel se k boudě jen mokrý zavázaný pytel. Zcela určitě se v něm něco hýbalo. Ten postarší kokr svými zuby pytel rozvázal, vytekla z něj voda a vypadlo z něj pět docela malinkých štěňátek, ještě slepých... Celý jsem se roztřásl. „hmm čeho všeho jsou ti lidi shopný" řekl kokr a pustil je dál... Předemnou už bylo jen pár psů. „Další je tu Flek, autonehoda. Fleku tady jednu tlapku a utíkej rovnou k duze, tvůj pán už tam na tebe čeká. Na řadě je Agáta, umlácena svým pánem. Tady prosím dvakrát tlapku a utíkej taky rovnou k duze, čeká tam na tebe nová panička." Přišla řada na mě a já nevěděl co tomu kokrovi řeknu... „Další je tu Maty... Aha, aha, tebe pustit nemůžu." Podíval jsem se k vrátkům a zeptal se: „Co je tam za těmi vrátky?" „Přece psí nebe, ty opravdu nevíš kde jsi? No ale nemůžu tě pustit dovnitř, ještě nepřišel tvůj čas. Proč tu vůbec jsi?" „Já, já sem se chtěl jen zeptat jestli tu je moje kamarádka Jassinka." „Počkej podívám se tu... Ano, ano je tu a má se dobře, nemusíš se bát. Ale už bys měl zase utíkat, aby neměla tvá panička o tebe strach. Běžel sem ke schodům tak rychle jak jsem jen mohl, ale schody nikde. Zoufale jsem hledal východ, když se mi zamotali tlapky a já padal dolů z té výšky. Zem se rychle přibližovala a já myslel jen na svou paničku.... Otevřel jsem oči a uviděl paničku sedět v lidském pelíšku s jejím smutným člověkem. Jenom sen.... byl to jen psí sen.